

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 312/05
06.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Драганом Јеврић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 19. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА и његовог браниоца адв. АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.1219/04 од 29.10.2004. године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца, дана 6.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЈУ СЕ жалбе Окружног јавног тужиоца у Београду, оптуженог АА и његовог браниоца, па се само у погледу одлуке о казни ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Београду К.бр.1219/04 од 29.10.2004. године, тако што Врховни суд оптуженом АА за извршено кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ утврђује казну затвора у трајању од 2- две године, опозива условну осуду изречену пресудом Трећег општинског суда у Београду К.бр.680/01 од 18.12.2002. године и казну затвора у трајању од 4- четири месеца за кривично дело учествовање у скупини која врши насиље из члана 230. став1. КЗ РС узима као утврђену, па га ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 2- две године и 3- месеца у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.08.2003. године па надаље.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2- две године и 6-шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 26.08.2003. године па надаље. На основу члана 65. ОКЗ према оптуженом је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара с тим што се време проведено на лечењу урачунава у изречену казну затвора. Оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Београду због битне повреде одредаба кривичног поступка и повреде кривичног закона са предлогом да се побијана пресуда укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац оптуженог адв. АА због повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се побијана пресуда преиначи у погледу правне оцене дела и одлуке о казни као и да буде обавештен о седници другостепеног већа;

- оптужени АА због "недовољно" утврђеног чињеничног стања, без конкретног предлога у погледу одлуке другостепеног суда по жалби.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.435/05 од 7.03.2005. године предложио је да се уважи жалба јавног тужиоца и првостепена пресуда преиначи у делу одлуке о казни у смислу жалбеног предлога а да се жалбе оптуженог и његовог браниоца одбију као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог адв. АА и одсуству уредно обавештеног заменика републичког јавног тужиоца, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП увек пази по службеној дужности, па ни битну повреду одредаба кривичног поступка коју јавни тужилац у жалби наводи као основ побијања првостепене пресуде а у суштини је своди на повреду кривичног закона код одлуке о казни.

Неосновано се жалбом оптуженог првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези наводи да се критичног догађаја не сећа, да је могуће да је дело учињено онако како су сведоци описали али да дело сигурно није извршио са умишљајем, на шта указује и жалба браниоца, иако погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не наводи као посебан законски основ побијања првостепене пресуде.

Супротно изнетим жалбеним наводима, првостепени суд је правилном оценом одбране оптуженог, који ни сам не искључује могућност да се критични догађај десио онако како су сведоци описали и правилном оценом изведених доказа, пре свега записника о препознавању лица – опт. АА од стране грађана, сведока ББ, ВВ, ГГ и ДД, исказа сведока оштећеног ЂЂ и сведока ГГ ВВ, ББ, ЕЕ и ДД као и налаза и мишљења вештака ЖЖ и ЖЖ1, правилно утврдио да је оптужени АА у време и на месту описаним у изреци побијане пресуде покушао да лиши живота оштећеног ЂЂ задавши му убод ножем у пределу грудног коша и тако му нанео описану тешку телесну повреду.

Правилан је и закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом поступао са евентуалним умишљајем, јер је био свестан да задавањем ударца ножем у витални део тела (грудни кош) оштећеног може лишити живота, па је на то пристао.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битно обележје кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом радњи оптуженог по члану 47. став 1. у вези члана 19. ОКЗ, кривични закон је правилно примењен. С тим у вези првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао довољне и јасне разлоге које и Врховни суд у свему прихвата а наводе жалбе браниоца о повреди кривичног закона оцењује као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалби јавног тужиоца и браниоца и у смислу члана 383. ЗКП, у односу на жалбу оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд одлуком о казни прекорачио овлашћење које има по закону и тиме учинио повреду кривичног закона из члана 369. тачка 5. ЗКП у вези са одредбом члана 54. став 1. ОКЗ.

Наиме, правноснажном пресудом Трећег општинског суда у Београду К.бр.680/01 од 18.12.2002. године оптуженом АА је због кривичног дела из члана 230. став 1. КЗ РС изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4- месеца која се неће извршити уколико оптужени у року од три године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Међутим, како је оптужени кривично дело које је предмет овог поступка извршио у време проверавања, то је првостепени суд, сходно одредби члана 54. став 1. ОКЗ био у обавези да наведену условну осуду опозове.

Отклањајући наведену повреду кривичног закона, а с обзиром на, овом пресудом утврђену казну за кривично дело из чл. 47. КЗ РС, Врховни суд је уважио жалбу јавног тужиоца, опозвао условну осуду изречену правноснажном пресудом Трећег општинског суда у Београду К.бр.680/01 од 18.12.2002. године и казну затвора у трајању од 4- месеца за кривично дело из члана 230. став 1. КЗ РС узео као утврђену.

У односу на кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ, првостепени суд је правилно утврдио и оценио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, међутим, утврђене олакшавајуће околности, иако им је дао карактер особито олакшавајућих, ипак није ценио у довољној мери, тако да је изречена казна строжија него што је то са становишта сврхе кажњавања неопходно.

Стога је Врховни суд уважио жалбу браниоца оптуженог, преиначио првостепену пресуду и, дајући праву меру утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, оптуженом АА за извршено кривично дело убиство у покушају из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ утврдио казну затвора у трајању од 2- године, па га је, узимајући као утврђену казну затвора у трајању од 4- месеца из опозване условне осуде, осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2-две године и 3- месеца са урачунавањем времена проведеног у притвору. По оцени Врховног суда тако одмерена казна сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела као и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна је али и довољна за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности обавезног лечења алкохоличара донета је правилном применом одредбе члана 65. ОКЗ па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Новица Пековић, с.р.

Записничар,

Драгана Јеврић, с.р.

За тачност отправка

СШ